

Kitab Daniel - Nomer Sembilan Puluh Enem

Pangentasan Rangkap Telu tumrap Ramalan: Mbukak Kerangka Ramalan kanggo Dina-dina Pungkasan

Jeff Pippenger

2024-02-29

Kerangka pekabaran kenabianipun William Miller inggih punika kalih kakuwasan ingkang ndadosaken karusakan, yaiku paganisme lajeng papalisme, lan kerangka pekabaran kenabianipun Future for America inggih punika tigang kakuwasan ingkang ndadosaken karusakan, yaiku paganisme, lajeng papalisme, lajeng Protestanisme murtad, nanging sedaya kalampahanipun sesarengan ing wekasan. Salah satunggaling kunci kenabian ingkang utami tumrap pangertosan kenabianipun Miller inggih punika bilih “the daily” wonten ing kitab Daniel minangka pralambang paganisme, awit punika netepaken sesambetan antawisipun kalih kakuwasan ingkang ndadosaken karusakan, ingkang lajeng dados kerangka pangertosan kenabianipun. Salah satunggaling kunci kenabian ingkang utami tumrap pangertosan kenabianipun Future for America ugi inggih punika bilih “the daily” wonten ing kitab Daniel minangka pralambang paganisme, awit panggeneping sajarah saking paganisme netepaken runtutan prastawa ing Daniel pasal sewelas ayat patang puluh lan patang puluh siji, ingkang lajeng dados kerangka pangertosan kenabianipun Future for America.

Kados ingkang tansah kalampahan tumrap pepadhang enggal, majengipun bebener ingkang kabikak ing taun 1989 nalika ambrukipun Uni Sovyèt dipunperangi déning kathah swanten ingkang manéka warni. Panentangan ingkang dipunaturaken nglawan bebener punika tanpa kejawi tansah ngasilaken pangertosan ingkang langkung cetha bab bebener punika. Ing kontroversi-kontroversi wiwitan nglawan bebener ingkang kapanggih wonten ing enem ayat pungkasan saking Daniel sewelas, sapérangan pranatan kenabian ingkang wonten ing Alkitab dipunkenali minangka bukti-bukti ingkang wigati kanggé nyengkuyung tambahing kawruh ingkang kadadosan nalika kitab Daniel kabikak ing taun 1989. Sapunika kita saweg nimbang salah satunggaling pranatan punika, ingkang kita sebat “tetrapan kaping tiga saking ramalan.”

Kita miwiti kanthi nyemak rong aplikasi rangkep telu sing ing sawijining tataran iku garis sing padha, nanging ing tataran liya iku béda. Rong wujud pisanan saka Roma (kafir lan kapapal), netepake wujud katelu, yaiku Roma Modern. Rong wujud pisanan saka Babel-Babil (Babel lan Babil), netepake wujud katelu, yaiku Babil Modern. Roma Modern iku kéwan ing Wahyu pitulas sing ditumpaki lan dipréntahi déning Babil Modern. Wong loro iku béda cetha kaya bedané koboi lan jarané, nanging uga padha nindakaké laku jina rohani siji marang sijiné, mula ing tataran kuwi wong loro iku dadi siji. Ana rong aplikasi rangkep telu liyané saka wangsit sing nduwèni sesambungan kang padha.

Kalih pepanthanipun Éliyah ingkang kapisan (Éliyah lan Yokanan Pambaptis) netepaken Éliyah ingkang kaping tiga ing dinten-dinten wekasan. Sareng kaliyan punika, kalih utusan kapisan ingkang nyawisaken margi tumrap Utusan Prajanjian (Yokanan Pambaptis lan William Miller), netepaken utusan ingkang nyawisaken margi tumrap Utusan Prajanjian ing dinten-dinten wekasan. Wonten tiga titik wigati ingkang kedah dipunmangertosi saking kalih garis panerapan rangkep tiga saking wangsit punika.

Bab kapisan yaiku manawa wakil-wakil sajarah sing nyata saka loro garis penerapan rangkep telu saka wangsit iku, ing pokoke, padha tokoh-tokoh sajarah sing padha, nanging tujuwane ing loro gambaran mau cetha beda. Bab kapindho yaiku ngerteni apa bedane antarane loro penerapan rangkep telu saka wangsit sing raket gegandhengan mau. Bedane yaiku manawa Élia makili sawijining pakaryan lahiriah ing dina-dina wekasan, dene utusan sing nyawisake dalam tumrap Sang Utusan Prajanjian makili sawijining pakaryan batiniah ing dina-dina wekasan.

Bab katelu kang kudu digatèkaké yaiku yèn Gusti Yesus, minangka Alpha lan Omega, netepaké Élia kang katelu, lan uga utusan kang katelu sing nyawisaké dalam, minangka gegandhengan karo Élia utusan kang kapisan lan kang pungkasan, sarta utusan kang kapisan lan kang pungkasan sing nyawisaké dalam tumrap Utusan Prajanjian. Élia utusan saka malaékat kang kapisan lan Élia utusan saka malaékat kang katelu bebarengan mbentuk panggenapan Élia kang katelu, lan utusan kang nyawisaké dalam dipralambangaké minangka utusan saka gerakané malaékat kang kapisan lan kang katelu.

Nabi Élia maringi sawijining gambaran ngenani pasulayan ing dina-dina wekasan antarané umat Allah lan pasawangan telung pérangan saka Roma Modhèren sajroning pasulayan ing Gunung Karmèl.

Gunung Karmel dumunung ing sisih lor Israèl, cedhak pasisir Segara Tengah. Gunung iki mbentang kira-kira saka lor-kulon tumuju kidul-wétan lan mbentuk punggung kang cetha katon, kanthi dawa watara 39 mil (63 kilomèter). Lembah Megiddo, kang uga katelah Lembah Yizreèl, dumunung ing sisih kidul-wétan Gunung Karmel. Gunung Karmel lan Lembah Megiddo kalebu cedhak siji lan sijiné miturut ukuran jarak. Jarak antarané loro mau, miturut garis lurus, kira-kira 20 nganti 25 mil (32 nganti 40 kilomèter). Ing sisih kulon Gunung Karmel ana Segara Tengah, lan ing sisih wétan Lembah Megiddo lan Lembah Yizreèl ana Segara Galiléa, kang uga katelah Tlaga Tiberias utawa Tlaga Kineret.

Ing kitab Wahyu, perang Armagedon ngenali Lembah Megido, lan ilham ora ngersakaké supaya para murid ramalan pracaya yèn kitab Wahyu lagi ngenali pesené kanthi teges harfiah; mulané, nalika ngenali Armagedon (Megido) minangka Armagedon, kitab iku migunakaké tembung “har,” kang tegesé gunung, supaya cetha yèn perang iku minangka pralambang rohani saka peperangan pungkasan kang naga, kéwan galak, lan nabi palsu mimpin jagad marang kono.

Kanthi ngenali Megiddo minangka Armageddon, Yohanes mesthekake manawa iku ora kena dimangertèni minangka sawijining papan géografis harfiah, awit Megiddo iku sawijining

lembah lan ora nduwèni gunung. Ing sacedhaké ana Gunung Karmel, ing kono dumadi pasrawungan Élia karo Akhab lan para nabi Yézebel; mula Megiddo lan Gunung Karmel padha-padha dadi pralambang tumrap perang pungkasan Armageddon.

Manawa panjenengan nggambar segitiga kanthi Yerusalem, Gunung Karmel, lan Lebak Megido, Yerusalem bakal mapan ana ing pojok kidul-wétan segitiga iku, dene Gunung Karmel ana ing lor-kulon lan Lebak Megido ana ing lor-wétan. Dhaérah sing kanthi simbolis nggambarake peperangan Armagedon diwatesi déning rong segara, lan ratu saka lor (sundel Babil Modern) tumeka ing wekasané ana ing antaraning segara-segara mau lan gunung suci kamulyan. Lan ing wektu iku mangsa coba manungsa katutup.

Nanging pawarta saka wetan lan saka lor bakal nguwatiraké dhèwèké; mulané dhèwèké bakal maju kanthi bebendu kang gedhé kanggo numpes lan mbinasakaké akèh wong nganti tuntas. Lan dhèwèké bakal masang kémah-kémah kratoné ana ing antarané segara-segara, ing gunung suci kang mulya; nanging dhèwèké bakal tekan ing pungkasané, lan ora ana siji waé kang bakal nulungi dhèwèké. Lan ing wektu iku Mikhael bakal jumeneng, pangéran agung kang ngreksa anak-anaké bangsamu; lan bakal ana mangsa kasusahan, kang durung tau ana wiwit ana sawijining bangsa nganti tekan wektu iku; lan ing wektu iku bangsamu bakal kapitulungan, saben wong kang katemuné katulis ana ing kitab. Daniel 11:44–12:1.

Panganggening Élia kaping telu nglambangaké pasrawungan njaba umat Allah karo ratu saka lor, yaiku sirahing patunggilan telu saka naga, kéwan galak, lan nabi palsu kang nuntun jagad marang Armagedon. Telung mungsuhé Élia kang dados pralambang patunggilan telu iku yaiku Ahab, kang dadi raja saking sepuluh taler sisih lor lan nglambangaké sepuluh raja ing Wahyu pitulas, kang padha laku jina karo sundel Babilon, lan kang sarujuk masrahaké karajané marang sundel iku sajroning “sak jam”, yaiku “jam” krisis angger-angger Minggu. Sundel Babilon dilambangaké déning Izebel, lan para nabi Baal sarta para imam alasé Izebel nglambangaké nabi palsu.

Krisis hukum Minggu diwiwiti kanthi hukum Minggu sing enggal bakal tumeka ing Amérika Sarékat lan dipungkasi nalika Mikhael jumeneng. Nalika hukum Minggu mau teka, swara kapindho ing Wahyu pasal wolulas nyeluk wedhus Allah liyané metu saka Babil. Jangka wektu wiwit saka panggilan metu saka Babil nganti tumekaning panutupan mangsa sih-rahmat iku minangka mangsa pangadilan tumrap sundhalé Babil. Iku uga minangka jangka wektu nalika Roh Suci kawutahaké tanpa ukuran. Iku minangka “jam,” nalika para ratu sepuluh sarujuk kanggo mrentah bebarengan karo sundhalé Tirus, kang wis ora dilalekaké manèh. Iku minangka “jam,” saka “lindhu” gedhé ing Wahyu sewelas, nalika wong satus patang puluh papat éwu kaluhuraké minangka panji.

Lan para ratu ing bumi, kang wus laku jina lan urip sajroning kasugihan kang maremake bebarengan karo dheweke, bakal nangisi dheweke lan nglairake panangis tumrap dheweke, manawa padha ndeleng kumelun saka kobongane, padha ngadeg adoh marga wedi marang siksane, sarta padha matur: Adhuh, adhuh, kutha gedhe Babilon, kutha kang rosa iku! awit sajrone sajam bae paukummu wus tumeka. Wahyu 18:9, 10.

Kados dene Yohanes nélakaké Megido minangka gunung (“har”) Megido kanggo nandhani sawijining kayekten rohani lan dudu kayekten harfiah, pangadilan marang sundel Babil lan Tirus uga ditandhani dumadi sajroning “jam,” lan uga sajroning sawijining “dina.”

Mulané bakal bilai-bilainé nekani dhèwèké sajroning sedina waé, yaiku pati, lan tangis sungkawa, lan pailan; lan dhèwèké bakal katumpes kabèh déning geni; awit Gusti Allah kang ngadili dhèwèké iku kuwasa. Wahyu 18:8.

Sawisé 22 Oktober 1844, wektu kenabian ora kena maneh ditrapaké sacara profetik, lan mulané pengadilan marang kakuwasan kapapaan dipratélakaké dumadi sajroning sawijining “jam,” lan uga sajroning sawijining “dina.” “Jam” pangadilané iku yaiku mangsa profetik wiwit saka angger-angger Minggu ing Amerika Sarékat nganti mangsané kasempatan sih-rahmat ditutup. Wigati banget nandhani mangsa iki nalika nimbang bab Élia ing dina-dina pungkasan, amarga perang Élia ing Gunung Karmèl ndhèrèk sawisé pangujian batin tumrap umaté Allah ing dina-dina pungkasan, lan mangsa pangujian tumrap pasamuwan lan uga donya ngandhut wiwitan lan pungkasan profetik sing padha.

Loro swara ing Wahyu wolulas iku nggambarake loro panggilan kang béda tumrap loro pasamuwan. Pasamuwan kang kapisan yaiku wong satus patang puluh papat ewu ing Wahyu bab pitu, lan pasamuwan kang kapindho kang katimbali yaiku wong akèh banget ing Wahyu bab pitu. Panggilan marang wong satus patang puluh papat ewu katindakaké nalika Roh Suci lagi kasokaké kanthi ukuran, lan panggilan marang wong akèh banget katindakaké nalika Roh Suci lagi kasokaké tanpa ukuran.

“Nabi ngandika, ‘Aku weruh malaekat liyané tumurun saka swarga, kagungan panguwasa gedhé; lan bumi dadi padhang déning kamulyané. Lan panjenengané nguwuh kanthi rosa swara kang banter, ngandika, Babul gedhé wis rubuh, wis rubuh, lan wus dadi padunungan dhemit-dhemit’ (Wahyu 18:1, 2). Iki yaiku pawartos sing padha kang kaparingaké déning malaekat kapindho. Babul wis rubuh, ‘amarga wus ndadèkaké sakehing bangsa ngunjuk anggur bebenduning jinahe’ (Wahyu 14:8). Apa ta anggur iku?—Piwulang-piwulangé kang palsu. Panjenengané wis maringi marang donya sawijining sabat palsu minangka gantiné Sabat saka pepakon kaping papat, lan wis mbalèni goroh kang sepisanan diucapaké déning Iblis marang Hawa ana ing Éden—yaitu kalanggengan alamiing nyawa. Akeh kaluputan sanak liyané wis disebarake amba lan jembar, ‘mulangaké pepakoning manungsa minangka piwulang’ (Matius 15:9).

“Nalika Gusti Yesus miwiti paladosanipun ing ngarsanipun umum, Panjenenganipun nucèkaken Bait Suci saking panajisan sacrilegious ingkang ngrèmèhaké kasucènipun. Ing antawisipun tumindak-tumindak pungkasan saking paladosanipun, wonten panyucèkaken kaping kalih dhateng Bait Suci. Mekaten ugi, ing pakaryan pungkasan kanggé pepènget tumrap jagad, kalih panggilan ingkang béda dipunaturaken dhateng pasamuwan-pasamuwan. Pawartos malaékat kaping kalih punika, ‘Babil iku wis rubuh, wis rubuh, kutha gedhé iku, amarga dhèwèké wis maringi sakehing bangsa ngombé anggur bebenduning cabulipun’ (Wahyu 14:8). Lan ing sesambating swanten sora saking pawartos malaékat kaping tiga, kapireng swara saking swarga ngandika, ‘Padha metu

saka ing kono, hé para umat-Ku, supaya kowé aja mèlu nampa dosa-dosané, lan supaya kowé aja katampa paukuman-paukumané. Awit dosa-dosané wis nganti tekan swarga, lan Gusti Allah wis ngélingi piala-pialané' (Wahyu 18:4, 5)." Selected Messages, buku 2, 118.

Malaékat kang gagah prakosa iku tumurun minangka panggenepanipun Wahyu pasal wolulas, nalika gedhong-gedhong ageng ing Kutha New York diruntuhaké ing tanggal 11 September 2001, kanthi tekanipun "angin saking wétan" Islam. Banjur dhèwèké sesambat "kanthi rosa kanthi swara kang kuwasa, ngandika, Babil ageng iku wus rubuh, wus rubuh, lan wus dados papan padunungan dhemit-dhemit." Lan salajengipun ing ayat kaping sekawan swara sanès "kaprungu saking swarga, ngandika, 'Metua saking ing kono, he para umat-Ku.'" Kalih swara punika punika "kalih panggilan kang béda kang kaatur dhateng pasamuwan-pasamuwan." Kalih pasamuwanipun Allah kang béda ing dinten-dinten pungkasan dipunmangertosi minangka satus patang puluh sekawan ewu lan wong akèh kang ageng.

Mangsa pacoban tumrap wong satus patang puluh papat ewu diwiwiti déning Islam saka Bilai katelu, kang déning Yesaya diarani minangka "dina angin saka wetan." Mangsa pacoban iku dipungkasi kanthi hukum Minggu sing enggal bakal teka ing Amérika Sarékat lan penegakan tandha kéwan galak. Kéwan galak iku ratu lor palsu, sirah Babil modhèren. Babil iku singa ing Daniel bab pitu, lan nabi sing ora manut saka Yehuda, kang makili Adventisme Laodikia, sing mati sajroning mangsa kang diwiwiti kanthi "kuldi" saka Islam (11 September 2001), lan dipungkasi kanthi "singa," (Babil modhèren).

Ing sajroning mangsa wekdal sing dipralambangaké minangka "makam" saka nabi sing ora manut saka Adventisme Laodikia, udan pungkasan ditakar, nalika sawijining panggilan kang béda diwènèhake marang pasamuwané satus patang puluh papat ewu. Nalika mangsa iku rampung, ing "jam" saka "lindhu gedhé", kang makili undhang-undhang Minggu ing Amérika Sarékat, tumekaning mangsa saka swara kapindho ing Wahyu wolulas, bebarengan karo dileksanakaké tandha kéwan galak, yaiku tandhané ratu lor. Ing wektu kang padha, Islam saka Bilai katelu dipigunakaké kanggo ndhatengaké paukuman kang saya maju lan saya abot tumrap jagad kang murtad. Pesen kang dipratelakaké déning "panji" saka satus patang puluh papat ewu sajroning panggilan kapindho kang béda marang pasamuwan saka "kumpulan gedhé" iku nandhesaké "tandha" saka "ratu lor", lan perané Islam saka Bilai katelu, kang dipralambangaké minangka "anak-anak saka wétan".

Pesen sing ndadèkaké kakuwasan kapapan murka ana ing ayat patang puluh papat saka Daniel pasal sewelas, lan pesen sing miwiti pancuran getih kapapan pungkasan, digambarake minangka "pawarta saka wetan" (Islam) lan "lor" (tandha kéwan galak). Ing mangsa iku, kaya déné ing mangsa sadurungé, Islam saka "angin wetan" nggawa paukuman marang Amerika Sarékat kanggo miwiti mangsa mau, lan mangsa iku dipungkasi nalika ratu lor tekan pungkasané, "ana ing antarané segara-segara lan gunung suci kang mulya", ing lembah Megiddo lan Gunung Karmel.

Mangsa pangadilan kanggo Babil modhèrn sing nggambaraké paturon pejahé (kuburé), diwiwiti kanthi pralambang wétan lan dipungkasi kanthi pralambang lor, kaya déné paturon pejah kanggo nabi Laodikia sing ora manut dipungkasi ana ing sesambat kang kapisan sing cetha marang pasamuwan-pasamuwan. Kubur (paturon pejah) sing dadi panguburané loro-loroné, yaiku nabi goroh saka Bètèl lan nabi saka Yéhuda sing ora manut, digambaraké ana ing antarané “kuldi” lan “singa”.

Élia nggambarake umat Allah ing dina-dina wekasan sing ngadhepi mungsuh telu rupa, kang dilambangaké déning Akhab, Izébel, lan para nabi Izébel. Izébel iku pralambang kakuwasan kepausan ing pasamuwan kaping papat, yaiku Tiatira, lan para nabiné ing Karmèl dilambangaké déning para nabi Baal lan para imam alasing keramat. Baal nggambarake sawijining déwa lanang, lan para imam alasing keramat nggambarake Asytoret, sawijining déwi wadon; mulané para nabi palsuné Izébel dumadi saka lanang lan wadon, nggambarake pamanunggalaning Gréja lan Nagara kang dilambangaké déning reca kéwan iku ing kitab Wahyu.

Amerika Serikatlah sing luwih dhisik ngadegaké sawijining gambar kéwan iku ing Amerika Serikat lan salajengipun ing jagad, lan Amerika Serikatlah nabi palsu saka persatuan telu-lapisan iku. Ahab, raja saka sepuluh taler, nggambarake sepuluh raja ing Wahyu pitulas, yaiku naga, lan Izebel iku kéwan mau. Élia ana ing pasanggrahan karo persatuan telu-lapisan Babil Modern, ing Gunung Karmel, ing ngendi sundel Babil tekan pungkasané tanpa ana siji waé kang nulungi. Panggunaan rangkep telu tumrap Élia nggambarake pasanggrahan lahiriah kang ditujokaké marang umat Allah ing akhir jaman, lan Élia nggambarake nabi kang ana ing pasanggrahan langsung karo telung kakuwasan mau.

Unsur penting saka carita Éliah yaiku “udan”, kang makili udan pungkasan sing diwutahaké ing sajarah pasamuwan nalika ana pasadèn. Sadurungé pasadèn ing Gunung Karmèl, Éliah wis kanthi cetha nyatakaké yèn ora bakal ana udan, kajaba miturut pangandikané. Mangsa sing ndhisiki “jam” pangadilané Izébel iku yaiku mangsa sing dilambangaké déning “swara” kapisan kang béda lan mligi sing diparingaké marang pasamuwan-pasamuwan. “Swara” mau teka tanggal 11 September 2001, lan ing mangsa iku “udan” mau mung “diukur”, lan ing mangsa iku ana rong pesen udan pungkasan kang padha saingan, sing kagandhèng ing pasulayané Habakuk. Sing siji yaiku pesen palsu bab nangisi Tamus, kang makili “pesen katentreman lan kaamanan”, lan sijiné manèh yaiku pesen sejati bab Bilai kaping telu saka Islam.

Pesen “udan pungkasan” kang sajati iku adhedhasar marang perané Islam saka Bilai katelu. Pesen iku asalé saka siji sumber (yaiku Future for America), lan loro pesen mau padha saingan ngrebut kaluhuran nganti sajarah mbuktekaké kasahihané pesen kang sejati, lan uga mbuktekaké kabodhoané sawijining pesen “tentrem lan kaslametan” ing mangsa kaya mangkéné iki.

“Ramalan-ramalané Daniel lan Yohanes kudu dimangertèni. Ramalan-ramalan iku padha nafsiraké siji lan sijiné. Ramalan-ramalan iku maringaké marang jagad

kabeneran-kabeneran sing saben wong kuduné mangertèni. Ramalan-ramalan iki kudu dadi paseksi ana ing jagad. Lumantar kaleksanané ing dina-dina wekasan iki, ramalan-ramalan iku bakal nerangaké dhiriné piyambak.” Kress Collection, 105.

Panggenapan Éliah sing kapisan ing panrapan rangkep telu saka Éliah, dikonfirmasi déning Éliah sing kapindho, sing déning Gusti Yésus diidentifikasi minangka Yohanes Pambaptis. Kaloroné saksi iku bebarengan netepaké Éliah sing katelu.

Nalika wong-wong mau padha lunga, Gusti Yesus banjur wiwit ngandika marang wong akeh bab Yokanan, “Apa kang kokmetu menyang ara-ara samun arep kokdeleng? Glagah kang digoyang-goyang déning angin? Nanging apa kang kokmetu arep kokdeleng? Wong kang nganggo sandhangan alus? Lah, wong-wong kang nganggo sandhangan alus iku ana ing omahé para raja. Nanging apa kang kokmetu arep kokdeleng? Nabi? Ya, Aku pitutur marang kowé, lan malah luwih saka nabi. Awit iki wongé kang bab dhèwèké ana tulisan mangkéné: Lah, Aku ngutus utusan-Ku ana ing ngarepmu, kang bakal nyawisaké dalanmu ana ing ngarepmu. Satemené Aku pitutur marang kowé: ing antarané wong-wong kang lair saka wong wadon, durung tau ana kang jumeneng luwih gedhé tinimbang Yokanan Pembaptis; nanging sing paling cilik ana ing Kratoning Swarga luwih gedhé tinimbang dhèwèké. Lan wiwit jamané Yokanan Pembaptis nganti saiki, Kratoning Swarga ngalami panganiaya, lan wong-wong kang kasar njupuk iku kanthi peksa. Awit kabèh para nabi lan Torèt wus medhar wangsit nganti tekan Yokanan. Lan manawa kowé gelem nampani, iki lah Élia, kang mesthiné rawuh. Sapa kang nduwèni kuping kanggo ngrungu, ngrungokna.” Matius 11:7–15.

Kita badhé nerusaké pasinaon punika ing artikel salajengipun.

“Ing dina iki, ing roh lan kakuwatané Elias lan Yohanes Pambaptis, para utusan sing kaangkat déning Allah nimbali kawigatèning donya sing kaiket marang paukuman marang prastawa-prastawa kang khidmat sing enggal bakal kelakon gegayutan karo jam-jam pungkasaning mangsa sih-rahmat lan rawuhé Kristus Yésus minangka Ratuning para ratu lan Gustining para gusti. Ora suwé menèh saben wong bakal diadili miturut pakaryan-pakaryan kang wus ditindakaké ana ing badan. Jam pangadilané Allah wus tekan, lan ana ing para warga pasamuwané ana ing bumi iki katumpang tanggung jawab kang khidmat kanggo mènèhi pepènget marang wong-wong kang kaya-kaya lagi ngadeg ana ing pinggir bangeting karusakan langgeng. Marang saben manungsa ing saindenging donya kang gelem nggatèkaké, kudu dipratèlakaké kanthi cetha asas-asas kang dadi taruhane ana ing pasulayan gedhé kang lagi lumaku, yaiku asas-asas kang dadi gandhènganing nasibé sakabèhing umat manungsa.”

“Ing jam-jam pungkasaning mangsa sih-rahmat tumrap para putraning manungsa iki, nalika nasib saben jiwa enggal banget bakal diputusake kanggo selawas-lawase, Gusti ing swarga lan bumi ngarep-arep supaya pasamuwané padha tangi tumindak kaya durung tau sadurungé. Wong-wong kang wis kaparingi kamardikan ana ing Kristus lumantar pangawruh marang kayektèn kang aji banget, dening Gusti Yésus dianggep minangka para pinilihé, kang diparingi kaunggulan ngungkuli sakèhé wong liyané ing salumahing bumi; lan Panjenengané ngendelaké marang wong-wong mau supaya

mratélakaké pamuji marang Panjenengané kang wus nimbali wong-wong mau metu saka pepeteng marang pepadhang kang nggumunaké. Berkah-berkah kang diparingaké kanthi lubèr iku kudu disaluraké marang wong liya. Pawarta becik bab karahayon iku kudu tekan marang saben bangsa, taler, basa, lan umat.”

Ing wahyu para nabi ing jaman kuna, Gusti kamulyan dipratelakake minangka maringi pepadhang kang mirunggan marang pasamuwan-Nya ing dina-dina pepeteng lan ora pracaya sadurunge rawuhé kaping pindho. Minangka Srengéngé Kabeneran, Panjenengané bakal njedhul tumrap pasamuwan-Nya, ‘kanthi kawarasan ana ing swiwining Panjenengané.’ Maleakhi 4:2. Lan saka saben murid sejati bakal sumebar pangaribawa kang ndadèkaké urip, wani, pitulungan, lan kawarasan kang sejati.

“Rawhipun Kristus badhé kalampahan ing mangsa ingkang paling peteng wonten ing sajarah bumi punika. Jamanipun Nuh lan jamanipun Lot nggambaraken kahanan donya sadèrèngipun rawhipun Putraning manungsa. Kitab Suci, kanthi nunjuk dhateng wekdal punika, mratélakaken bilih Sétan badhé makarya kanthi sakehing kakuwasan lan ‘kanthi sakehing pangapusaning piala.’ 2 Tesalonika 2:9, 10. Pakaryanipun katémbong cetha lumantar pepeteng ingkang saya tambah kanthi rikat, kasalahan ingkang tanpa wilangan, bid’ah-bid’ah, lan kasasar-kasasar ing jaman wekasan punika. Sétan boten namung nuntun donya dados tawanan, nanging ugi pangapuntenipun sami ngrembet ing pasamuwan-pasamuwan ingkang ngakeni Gusti kita Yésus Kristus. Murtad ageng badhé ngrembaka dados pepeteng ingkang sajeroning kados tengah wengi. Kanggé umatipun Gusti Allah, punika badhé dados wengi panggodhàn, wengi tangis, wengi panganiaya marga saka kayektèn. Nanging saking wengi pepeteng punika pepadhanging Gusti Allah badhé madhangi.” Prophets and Kings, 716, 717.